

zinnig in de duisternis... Maria kreunde en mompelde onverstaanbare woorden.

II.

Den volgenden morgen scheen de zon, dat bemerkte Ida, met een instinctief gevoel van blijheid, zoodra zij wakker was. En toen zij de luiken opende, lag daar de zee, vlak, rein blauw, zwakjes rimpelend op het zand dat nog donker zag en vochtig van den regen. Fel kleurden in het vroolijke morgenlicht oranje driehoekige zeilen met de donkere topvlek. Verderweg, grootere zeilen, dubbel, bruinrood, van visschersbooten, gleden langzaam voort, twee, drie, vier dicht bijeen. In het Oosten hing als een nevel van licht, Links, in de verte lagen de kleurige huizen en boomen van Riccione onderscheidbaar in de klare lucht, en verderop, aan het einde van de bocht, klein duidelijk aan de damplooze horizon, Rimini. De lucht was bleek blauw, hier en daar een enkel klein wit donzig wolkje.

Aan het strand stonden mannen bezig de schermen aan de palen op te hijschen. Waar zij voorbij waren, hingen de witte zeilen gespannen, zacht wapperend in de morgenwind. Aan den oever lag een boot, het gele, zwart gevlekte zeil opbollend en weer neervallend, nauw wiegend op het kalme water. Op de loopplank zat de bootman en rookte. Daar was de majoor Peiroli, lang magere figuur met witte pet, de dunne bloote beenen uit een korte linnen broek, aan het visschen met zijn zoon, lange jongen in het wit, het donkere hoofd bloot, ieder een eind houdend van het net dat zij tusschen zich voorttrokken. Een troepje belangstellende kleine jongens volgde langs het strand.

Ida dacht aan den rooden zonsondergang en verwonderde zich over de rustige blijde schoonheid van den morgen. Onwillig dacht zij terug aan haar stemming van den vorigen avond.

Aan het strand was het goed zitten dien morgen. Ida ging wat later dan de anderen, na zich eerst verzekerd te hebben dat het

werk in huis vlotte. Zij vond de anderen te samen geschoven in de schaduw van het scherm. Bianca zat te borduren, een witte linnen hoed rond het gewild-vastberaden gezicht, verweerd door zon en zeelucht. Luigi, dof en neerslachtig, zat te lezen. Odoardo, in panama en wit strandpak, lag half verborgen achter een uitgespreide krant in den eenigen luierstool, opzettelijk voor hem van de villa gebracht, — want hij was een erf-oom voor de kinderen en werd door de zusters ontzien. Giulia met den hoed van wit borduursel en het rose lint, zat te haken, haar dikke vormen uitpuilend op de kleine vouwstoel, rustig het mooie donkere profiel, als een romeinsche medaille.

Achter ieder scherm in het rond vescholen zich menschengroepen. Zij zaten op stoelen of lagen op het zand, in lichte nonchalante strandkleeding, de dames met grillige mutsjes en kappen en hoeden, of blootshoofds, of in badmantel, of badcostuum. Ook voor de hutten zaten mensen in de schaduw. En zoover het strand reikte, naar rechts en naar links, de witte schermen als groote vlinders, en overal de kleurige menschenstippen krioelend door elkaar in de zonneschijn. Ook de zee aan den rand was vol met kleurige vlekken, de badenden die plasten en joelden, en zich verderop verspreidden. In de verte liep er een enkele, hier en daar, vanaf de knieën boven het ondiepe water uit.

Langs het water liepen badenden in peignoires, de puntkap over het hoofd, of op den rug, wit of kleurig gestreept, een enkele blauw of zacht groen of paars, twee aan twee, achter elkaar of in rijen. Venters, mannen en vrouwen, zwierven rond, de mand aan den arm, hun waar uitschreeuwend! „Crocchanti! Mandorle! Canditi!” Anderen torsten zwarte doozen, kanten aanbiedend, of wollen waren, of borduursel, en waar zij gehoor vonden, zetten zij de doozen in het zand, maakten ze open en spreidden hun waar uit, die door de dames werd betast en kritisch bekeken en waarover dan lang onderhandeld werd.